

faa betydelig Gage, at den kunde være et Besøderlag for den senere Forsørgelse, saa var der Intet imod Forslaget at erindre, men det Sidste er aldeles forbigaaet; vilde den ærede Ordfører paaberaabe dette Argument, saa burde han naturligtvis have nævnt, hvilke Indtægter den Mand har efter den afsluttede Contract. Der blev ogsaa sagt af Ordføreren, at der var yttret, at, naar Balletten var død, skulde man ophæve den, men dette er aldeles ubesøjet; ligesaa lidt har jeg, som den ærede Minoritet, sagt dette; vi sagde begge, at, naar Balletten kom i Tilbagegang, saa skulde man være betænkt paa at hævde den, men at tillægge os den Ytring, at det skulde skee, naar den var død, det er ligefrem en urigtig Gjengivelse af det, som er sagt.

Schack: Den ærede Ordfører har citeret Et og Andet af, hvad jeg har sagt. Jeg skal dog dertil bemærke, at alle disse Citater ere urigtige. Han sagde, at jeg havde kaldt Balletten „fordømt til Døden“ (Ordføreren: Nei, det var Kirke- og Underviisningsministeren!). — Nuvel, jeg har altsaa ikke sagt det; han sagde, at jeg havde kaldt Dandsen „cosmopolitisk“, det er heller ikke Tilfældet; han sagde endvidere, at jeg havde talt om at arbejde i „det forhadte Anciennitetsystem“; heller ikke saaledes udtrykte jeg mig. Hvad jeg derimod har sagt om den foreliggende Sag, var, at den paagældende Paragraph i det Hele var til større Gavn for det — som jeg iøvrigt, om det fornøier den ærede Ordfører, gjerne kan kalde det — forhadte Anciennitetsystem, end for Talentet og Geniet, og at dette yderligere befordredes ved de Bestemmelser, som jeg har foreslaaet at skulle udgaae. Det er saaledes mindre rigtigt, naar den ærede Ordfører siger, at jeg har paastaat, at det var blot ved disse 2 Bestemmelser, at dette Anciennitetsystem fremmedes; jeg har netop sagt, at det laa i Paragraphen, men end yderligere fremmedes ved de 2 nævnte Bestemmelser, som let kunde forandres, selv om Paragraphen iøvrigt bestaaer. Jeg finder det iøvrigt mindre rigtigt, at den ærede Ordfører talte om, hvad vi skulde have forhandlet i Udvalget; hvad vi der udtalte, vedkommer slet ikke Forsamlingen her (Joh.). Nei, paa ingen Maade! om jeg i Udvalget har argu-

menteret saa eller saa, det vedkommer ikke Dødsfælligheden; vore Forhandlinger i Udvalget ere i saa Henseende aldeles private. Jeg skal forresten, da Sagen er berørt, og jeg meget tydeligt erindrer den, fortælle den ærede Ordfører, hvorledes den forholdt sig. Det blev, under Forudsætning af, at fast Ansættelse til Balletten skulde vedblive, af mig og en anden året Rigsdagsmand fremhævet, at Aldersgrændsen burde bortfalde; senere blev det bestemt, at hin faste Ansættelse ved Balletten skulde ophøre; og det andet Medlem meente da, at i saa Fald saldt Grundene mod Aldersgrændsen bort, hvortil jeg bemærkede, at Grundene, efter min Mening, ikke saldt bort, men kun formindskedes. Dette maatte formeentlig være nok; paany at gjentage det allerede Fremhævede, vilde blot have været Tidsspilde.

Formanden: I Genhold til den ærede Rigsdagsmands egen Bemærkning, vil jo en videre Omtale af, hvad der er foregaaet i Udvalget, ikke være paa rette Sted; jeg har imidlertid meent, at en Berigtigelse af, hvad den ærede Taler har troet at være Urigtigt i det tidligere Fremførte, ikke godt kunde affæres.

Schack: Den ærede Ordførers øvrige Udtalelser om denne Sag ere forresten meget lidet betydende; det var for det meste Ordspil og Smaabemærkninger, som ikke bevise synderligt om Sagen, men maaskee kunne have deres æstetiske Værd, — Noget, som jeg, om det er saa, er ganske villig til at paasjønne; thi jeg skal aldeles ikke have Noget imod, at man behandler en æstetisk Sag æstetisk. Hvad angaaer det væsentligste Factum, som Ordføreren har anført, at den Personlighed, som har saa megen Indflydelse paa Balletten, ikke har Pension, da er jeg af en megen sikker Kilde vis paa, at han har Pension; om hans Kone har det, veed jeg ikke, det vedkommer heller ikke denne Sag. — At Udvalgets Majoritet vil lade de nærværende Kunstnere beholde deres Pension, kan ikke fremhæves som nogen Fortjeneste; det er en Selvsølge, at, hvad Folk have retligt Krav paa, det lade vi dem beholde. Ordføreren har fremdeles udtalt, at, naar vi i alle andre Henseender kunne concurrere med Udlandet, saa behøve vi ikke at concurrere med det i Dands, saa kunne vi vel